

'KIDDIE KIDDIE KIDDIE'

VERTELSTER MET HAAR POPPENKIND

Foto: Marijke Sijthof (amateur-actrice)

Eenakter

door

HANS PIJPERS

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: '**KIDDIE KIDDIE KIDDIE**' gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **HANS PIJPERS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2006 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **10** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Carolien / Kitty

Vertelster

Breister

Bel

Eendje

Verleidster

Barclay

Michael (verpleger)

Eva (verpleegster)

Vader

Psychiater

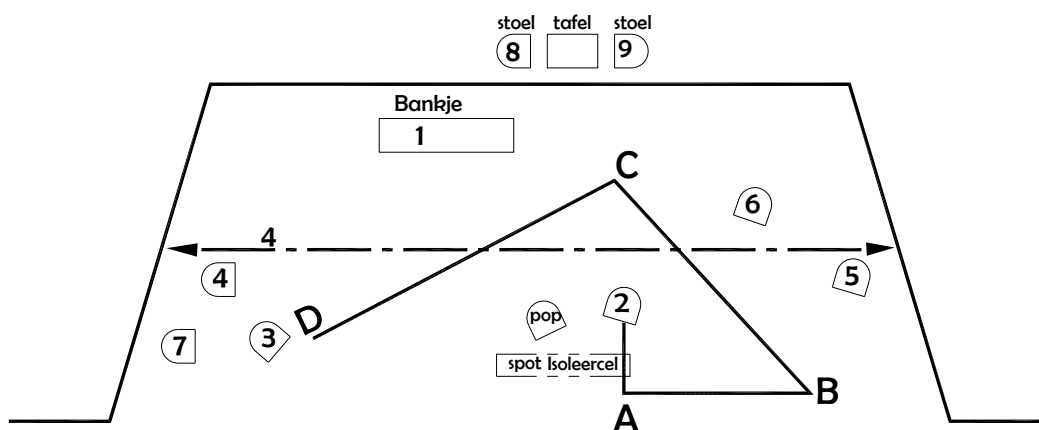
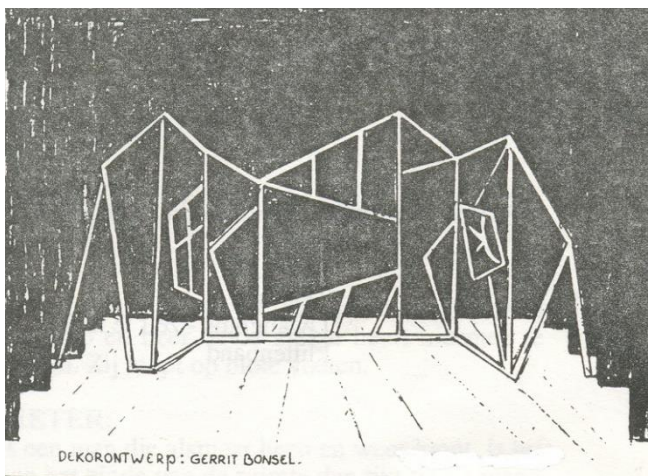
Prof. Dr. Erik van het Veldt

DECOR:

Kale ruimte met zwarte doeken. Hier en daar struikgewas. Achter een abstract huizen en gebouwencomplex, gemaakt van latten en in delen de / monteerbaar. (zie tekening)

Stoelen, de genummerde zitplaatsen van de 'patiënten', zie onder op het toegevoegde schema.

Looproute, aangegeven met de letters A, B, C en D; voor Vertelster en Bel: zie schema.

Cad - tekening: G.Euser

Persoonbeschrijving van de 'patiënten' ('alters' genoemd)

- 1) **Kitty: (Carolien)** Een vrouw met stijl. Gaat donker gekleed. Draagt haar kapsel, eveneens donker, zó, dat de ene helft voor haar oog zit en de andere helft niet. (the white side en the dark side) Haar vingers zijn voor een deel aan de boven en binnenkant 'ingebrand'. Ook zijn 'littekens' te zien op haar benen. (Dit geldt voor alle patiënten!)
- 2) **Vertelster:** Ziet er wat slonzig uit. Draagt een wijde jurk of rok en een wijd vest. Loopt op blote voeten. Zij is een 'volwassen kindalter'.
- 3) **Breister:** Is een vrouw die zo goed kan breien, dat zij niet hoeft te kijken naar haar werk. Zij bepaalt, brei de patronen... Ze kijkt constant voor zich uit en spreekt zonder op of om te kijken naar de ander. Voor haar ligt een grote hoop breiwerk. Bijvoorbeeld, een zeer lange aan elkaar genaaide das...
- 4) **Bel:** Is een man of vrouw. Loopt van de ene zijkant naar de andere zijkant op het toneel. Belt, zogenaamd, één keer aan. Wacht even en draait zich vervolgens om, om naar de andere zijkant te lopen en aan te bellen. Dit patroon herhaalt zich steeds. Ziet er moe en verwaarloosd uit.
- 5) **Eendje:** Is een eenzaam, triest kijkende vrouw. Houdt haar armen om haar lichaam geslagen. Alsof zij het koud heeft. Zij heeft, verborgen, een klein rood 'bebloed' popje bij zich. Ook haar handen zijn rood, maar zijn niet te zien!
- 6) **Verleidster:** Is een 'hoeralter'. Gaat sexy gekleed. Is zwaar opgemaakt. Maakt zich zo nu en dan op, zó, dat het spel niet wordt verstoord. Ook niet als zij staat of loopt en haar 'klanten' opwacht.
- 7) **Barclay:** Is kettingrookster. Draagt een jurk met korte mouwen. Haar vingers zijn aan de binnen / bovenkant zwart geschminkt. Zó, dat het lijkt dat de vingers, (zij voelt niets) zijn ingebrand. Op haar armen en benen zitten 'brandvlekken' en 'littekens'. Dit is goed te zien! Zij spreekt niet, maar maakt via lichaamstaal duidelijk dat zij een vuurtje wil voor haar sigaret die maar niet wil branden.
- 8) **Eva:** Verpleegster - ('alter')

9) Michael: Verpleger – ('alter')

Vader: De meest enge en schofterige bastaard die er bestaat...

De overige personages, spreken voor zich...

De patiënten spelen stil spel, vanuit hun eigen innerlijke conversatie.

Alle 'patiënten' hebben een pop bij zich, of dragen een gedeeltelijk masker. Gemaakt van het gezicht van Kitty (Carolien). Dit om het publiek er van te doordringen dat het hier om één persoon gaat. Heeft u een beter idee? Doen! Vindt u het niet nodig? Prima!

Dit spel vraagt:

Soberheid, integriteit en oprechte eerlijkheid.

Donker toneel. Geluid van een helikopter. Zoeklicht. Hier en daar staan wat bosjes, struiken. Kitty (Carolien) is plotseling zichtbaar. Zij draagt een pop en een beer bij zich. Kitty kijkt angstig omhoog

in het licht van de zoekspot. Naast haar staat Erik, gekleed in het wit, met daar overheen een jas. Erik geeft in het zoeklicht aan, Kitty te hebben gevonden. **Black-out of licht diffuus**. Helikoptergeluid langzaam uitfaden.

(Oosterse, of Afrikaanse Stam) Muziek

(Wanneer het toneel donker of diffuus is en de muziek is ingezet, lopen de 'patiënten' met hun stoelen en hun benodigdheden naar de plek volgens het aangegeven schema. Tegelijkertijd worden de bosjes en struiken terug de coulissen ingeschoven / getrokken)

*(Spotlicht op het bordje Wachtkamer, midden boven achterzijde, en op het bankje daaronder. Kitty, gaat donker gekleed en draagt haar haar, eveneens donker, zó, dat de ene helft voor haar oog zit en de andere helft niet, **(the white side and the dark side)** komt op met een koffertje, een pop en een beer. Zij neemt aarzelend plaats op het bankje onder het bordje Wachtkamer. Een 'lange' stilte volgt. Dan komt de dokter, Erik, een psychiater in het wit gekleed. Is allerhartelijkst)*

Erik: Ah, daar ben je. *(geeft Kitty een hand)* Hallo. Erik van het Veldt. Zeg maar Erik. Onze eerste ontmoeting, hè? Spannend? *(Kitty knikt)* Voor mij ook hoor. *(leest van zijn plankje met gegevens)* Carolien Bourgois de Vries. Prachtige naam, Carolien. Werkelijk...

Kitty: Sorry, maar dat is fout, hoor. U bent verkeerd geïnformeerd. Ik ben Kitty. Kitty ben ik...

Erik: O... Zeker verkeerd gelezen. Kitty dus... Jaja... Ook een hele mooie naam, toch? Ik zal er op letten, Kitty. Oké? *(zijn mobiel gaat over en neemt op)* Sorry. Even... Erik? Wat is er? Dat kan niet. Ik heb een patiënt. Er is toch wel iemand extra op de afdeling? Niet? Jan ook niet? Mm. Wat! Hou onder bedwang, ik kom eraan! *(mobiel weer terug in de zak)* Slechte start, Carolien, Kitty. Wil je nog even wachten? Er is een noodkreet. Je begrijpt wel wat ik bedoel, hè? Dat zul je zelf ook hebben meegemaakt. Wil je dat doen? Ik ben zo weer terug. Denk maar vast aan het geen waar je het over gaat hebben. Oké? Ik ben echt zo terug. Een paar minuutjes. En niet weggaan alsjeblieft. Oké? *(Kitty knikt. De dokter gaat af. Kitty gaat weer zitten. Zo, dat de donkere zijde goed te zien is vanuit de zaal. Zij staart voor zich uit. In een andere spot verschijnt het gezicht van vader)*

Vader: *(roept)* Kuikentje? Papa wacht. Kom je? *(spot uit op vader. Spot weer aan op vader)* Waar blijf je, verdomde rotslet. Waar zit je! Ik wacht, weet je wel! Ik wacht! *(spot uit op vader. De belichting zet Kitty's gezicht tijdens de muziek en tijdens het gehele stuk in een diffuse spot. Daarna zet de belichting alle 'patiënten' in een ietwat apart licht. Vertelster wiegt naar voor en naar achter op haar stoel. Naast haar zit haar pop op de andere stoel. Daaronder ligt een beer. Vertelster loopt op blote voeten. De muziek neemt af)*

Vertelster: *(tot de pop)* Gelukkig heeft Kitty gezegd dat ze Kitty is. Aan die nieuwe dokter. Erik ja, waar we op moeten wachten. He? Kitty? Dat is toch onze verzamelnaam. Omdat we met zoveel zijn. Dat weet je toch? En omdat we met zoveel zijn, is Kitty onze woordvoerster. Dat hebben we toch afgesproken met elkaar. Dat dat beter is. We kunnen toch niet allemaal tegelijk praten tegen de dokter? Wat zeg je?

Dat is door Sara gekomen. Ons zusje. Ook door een heleboel andere dingen, maar met Sara is het begonnen. Mm?

Nou, als we vroeger in ons bed plasten en Sara ook, want die plaste ook vaak in haar bed, dan moesten we naar een andere slaapzaal. Wat zeg je?

Dat was in het tehuis. *(stilte)* Je weet toch dat Sara en ik in een tehuis waren. Dat we dat moesten van papa, omdat hij ging vechten in het 'Vreemdelingenlegioen'. Om te leren marcheren en zo. En mensen doden. Dat heb ik je al zo vaak verteld. Toch?

Als we dus in ons bed plasten, nou, dan moesten we naar een andere slaapzaal. En daar waren nog een heleboel andere kinderen die vaak in hun bed plasten. En dat was heel vervelend hoor. Ja, want dan werd je gestraft.

Dan moesten we ons helemaal uitkleden en dan werden we naar buiten gestuurd. Ook al was het heel slecht weer. We moesten naar buiten. Helemaal bloot.

Dat was op een soort binnenplaatsje. En dan kregen we emmers koud water mee en dan moesten we ons eerst wassen. En als we dan klaar waren, moesten we onder een steenkoude douche. Maar

voordat we onder de douche gingen, werden we eerst gestraft. Dan kwam de directrice. We hadden zo'n hekel aan d'r...

En als ze dan kwam hè, dan had ze een hele grote knuppel in haar hand. Echt waar. Een knuppel. Een hele grote knuppel van eikenhout. En daar sloeg ze ons mee. Overal. En dat deed zo'n pijn, dat we altijd moesten huilen.

(Vertelster huilt zachtjes) En omdat we steeds weer in ons bed plasten, kregen we ook heel weinig te drinken. *(wijst hoeveelheid aan)* Zo'n klein beetje per dag.

(bouwt het zachtjes huilen op naar blij) Maar weet je wat we dan deden? Vooral in de zomer deden we dat, dan smeerden we hem stiekem. Dan klommen we uit het raam met onze klompen in de hand, weet je wel. Want we liepen daar op klompen. Mm? Dat moe hoest... Voor de hygiëne. Nou, en dan renden we naar de sloot die achter het tehuis lag. Ja, of naar de vijver. En dan schepten we onze klompen vol met slootwater. En dan deden we onze zakdoek erover heen en, en dan zogen we het water zo naar binnen. Door die zakdoek. En dan dronken we, joh. Dan dronken we...

Maar de andere dag plasten we natuurlijk weer in ons bed...
(Vertelster valt weer terug naar triest)

Maar weet je wat het allerergste was? Het allerergste, was dat ze mijn zusje bij mij weghaalden. De directrice kwam binnen met een meneer en zei dat Sara mee moest. En dat ik alleen in het tehuis moest blijven. Alleen! En, en ik heb haar nooit meer gezien.
(Vertelster is nu intens verdrietig en pakt haar pop die ze tegen zich aan drukt) Nooit meer...

Breister: Je liegt! Ze was helemaal niet in dat tehuis. Je was er alleen. En je hebt haar gezien. Toen ze nog heel klein was. Of niet soms!

Vertelster: Dat is niet waar!

Breister: Niet?

Vertelster: Ik wil er niet over praten. Dat kan ik niet. Dat weet je best, hoor.

Breister: Hou je mond er dan over!

Vertelster: *(Vertelster knikt, nog steeds huilerig, dat zij het niet meer zal doen. Stilte)* Wat zeg je? Aan iets leukers denken? Nou, dan moet ik wel even heel diep nadenken hoor. *(herstelt zich en bouwt*

op naar een 'leuke' herinnering) O jaaa... Dat was heel leuk. Het was op een hele warme zomerdag. We waren aan het wandelen. En ineens hadden we zin in een ijsje. En liepen we naar een restaurantje. Heel gezellig was het daar. Met een rieten dak en zo. En er zaten mensen buiten op het terras in de zon een glaasje fris te drinken of zo, of iets anders. En ook een paar schilders zaten daar. Die zaten daar ook, want dat kon je zien aan hun witte overalls die vol met verf zaten. Groen, geel en rood ook. En ook op hun handen. Op hun handen ook. Allemaal verf. Ze waren wat aan het uitrusten, denk ik en dronken een biertje. En er was er één, een blonde jongen, die had zijn bovenlijf ontbloot. Een hele knappe jongen. En hij had een tatoeage op zijn arm. Dat zag je direct, want zoiets valt op hè. Het was een...eh... een, een, een tijger. Ja, dat was het. Een tijger. Met hele scherpe, felle ogen. Het was net of ze je aankeken, joh, die ogen.

En ik dacht: goh, wel lekker zo half ontbloot in de zon. En niemand die er wat van zei. Iedereen vond het normaal. Dus hadden wij ons ook ontbloot. Jaha, echt waar. Maar toen begonnen ze ineens allemaal te lachen, die mensen en ik begreep er niets van. Echt hoor, echt niet...

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto